

Tajemné Havlovy restituce

Richard Král([více o autorovi](#))

Václav Havel nabyl po své sametové revoluci v restituci rozsáhlý majetek. Pozadí této restituční transakce, jedné z prvních, která prolomila Benešovy dekrety, je však zatemněno a objevuje se jméno pražského pozemkového krále, miliardáře Miloše Červenky.

Rodina Havlů patřila k nejbohatším židovským rodinám v Praze již na počátku 20.století. Současné bohatství, resp. zrestituované majetky jsou dílem strýce Václava Havla Miloše Havla, filmového podnikatele. Významnou měrou se na majetku rodiny podílel i otec Miloše Havla Václav Havel, majitel stavební firmy a stavitel Lucerny. Vztahy Václava Havla se svým synem Milošem Havlem však byly později poznamenány synovou neutajovanou homosexualitou.

Asi nejproslulejším projektem Miloše Havla bylo vybudování Barrandovských studií, které vybuďoval spolu s židovským podnikatelem Osvaldem Koskem. Miloš řídil i filmovou společnost Lucernafilm a bohatl na dovozu a promítání amerických filmů.

Po začátku války vstoupila na Barrandov německá správa a ateliéry se nebývale rozrostly. Točila se řada filmů, na kterých se podílela tehdejší elita českých herců. Miloš Havel byl ochoten učinit cokoli, jen aby se zachránil. Ochotně tedy spolupracoval nejen s okupační správou, ale také s Gestapem. Později po válce měl štěstí, že se dokumenty o jeho stycích s Gestapem ztratily (stalo se tak v průběhu jeho námluv s StB).

Po válce byl Miloš Havel označen filmovou obcí za kolaboranta s nacisty, byl také obžalován, ale obvinění bylo za nejasných okolností staženo. Z této doby existují také doklady o čilých stycích Miloše Havla s StB. Aby se zachránil, podepsal Miloš Havel StB také spolupráci. Po navázání spolupráce s StB odcestoval Miloš Havel do Německa. Oficiální prameny tvrdí, že poté svou spolupráci s StB ukončil.

V Západním Německu požádal Miloš Havel jako pronásledovaný český žid za války o odškodnění za majetek, který ztratil. V průběhu války totiž prodal polovinu barrandovských studií německé správě za částku asi 7 milionů korun, což považoval za

podhodnocenou cenu, ke které byl přinucen. Západoněmecký rehabilitační soud nároky Miloše Havla uznal a v plném rozsahu jej odškodnil.

Vraťme se však k našemu Václavu Havlovi. Ten se celý život programově angažoval v „antikomunistickém“ disentu, ve kterém však byla řada (bývalých) komunistů, tzv. „osmašedesátníků“. Namátkou uvedme jména jako Ludvík Vaculík, Pavel Kohout, Jiří Hájek, Jaroslav Šabata, Miloš Hájek, Karel Šiktanc a řada dalších.

Václav Havel nebyl řadový disident. Jezdil v lepším automobilu než tehdejší předseda komunistické vlády (vlastnil luxusní Mercedes), obýval rozlehlý a komfortní byt na Rašínově nábřeží a stejně tak měl k dispozici svou usedlost Na Hrádečku, kde mohl nerušeně pořádat své disidentské seance.

Havlův čas přišel v listopadu 1989, když na Letné a z balkonu Melantrichu mával nadšeným statisícům doufajících. V témže roce byl komunistickým parlamentem jenomyslně zvolen prezidentem a když skládal slib, přísahal symbolicky na komunistickou ústavu. Neštítel se mávat nadšeným a doufajícím davům a poté přísahat věrnost komunistické ústavě.

V roce 1990 se uvažovalo, jakým způsobem uskutečnit restituce a především v jakém rozsahu. Václav Havel, který měl tehdy v Občanském fóru rozhodující slovo, prosadil široké a rozsáhlé restituce. Vzhledem k hrozbě nároků sudetských Němců se parlament rozhodl navracet majetky zabavené teprve po 25.2. 1948.

Způsob, jakým se Václav Havel dostal k majetkům svého strýce a děda, je zahalen tajemstvím. Jeho strýc Miloš Havel byl po válce označen jako kolaborant a jeho majetek znárodněn podle Benešových dekretů. Proto se na něj klasické restituční předpisy o navrácení majetku ztraceného po roce 1948, nevztahují. Václav Havel přesto jako jeden z prvních dostal veškerý majetek, o který požádal.

Možná i proto se Havel bojí tématu Benešových dekretů jako čert kříže. Na přímou otázku na svůj názor na ně uvedl pro BBC v roce 2002: „Já jsem se k tomuto velmi důležitému a citlivému tématu vyjádřil už mnohokrát, ale vždycky jsem se k němu vyjádřil, když jsem já chtěl a ne tehdy, když jakási zhysterizovaná atmosféra mě k tomu nutila, já zůstanu věrný této tradici, pokud jde o ty dekry.“ Jednoznačné stanovisko k Benešovým dekretům však Václav Havel nikdy neposkytl a dobře ví proč.

O pozadí Havlových restitucí se nikdy nemluvilo a žádný novinář se jimi netroufl zabývat. Ještě dnes je Havel pěstovanou ikonou sametové revoluce a falešného sametového „národního obrození“. Restituce příjemně postihly řadu disidentů z Charty 77, a ti chartisté, na které nic nezbylo, si dokumenty k restituci alespoň padělali. Učinila tak Havlova spolupracovnice a disidentka z Charty 77 Marta Chadimová, jejíž restituční podvod s nemovitostmi na Loretánském náměstí v Praze byl však bohužel odhalen a před odsuzujícím rozsudkem jí zachránila jen milost jejího přítele z Charty 77.

Restituce Václava Havla proběhly však tiše a úspěšně. Upozornit na to, že prolamují Benešovy dekrety a jdou hluboko za stanovenou restituční čáru 25.2.1948 si nikdo netroufl a netroufá si tak učinit ani nyní. Lze přitom konstatovat, že právě Havlovy restituce byly jedny z průkopnických v tom smyslu, že prolomily Benešovy dekrety.

Na počátku 90. let se u restitucí Havlova majetku objevuje jméno Miloše Červenky, současného miliardáře a pozemkového magnáta v Praze. Absolvent moskevského MGIMO (aneb „Akademie KGB“) Červenka také Havlův majetek spravoval a fungoval jako Havlova „peněženka“. Naskytá se proto otázka, pro koho vlastně dnes agent Červenka svůj obrovský majetek spravuje.

Havlovy úzké vztahy na staré struktury v souvislosti s jeho majetkem ukazují i známá transakce, když prodal svou polovinu paláce Lucerna společnosti Chemapol vedené agentem StB Václavem Junkem. I u této transakce asistovala šedá eminence jménem Červenka.

Dnes je (bývalý) majetek rodiny Havlů zdevastován a pomalu chátrá. Důkazem toho jsou jak Barrandovské terasy, tak Lucerna. Havlův praděd se musí obracet v hrobě, vida jak Václav s rodinným majetkem naložil. Rozhodně však nezchudl, svá aktiva má uložené jinde.

Skutečný obraz Václava Havla je diametrálně odlišný od toho, jak jej vykreslují některá média a samozvaní kulturní elitáři. Vyzní tedy velmi trefně, je-li při jedné společenské akci k nazvání Václava Havla za „jednoho z nejlepších synů národa“ vybrán jistý deviantní fotograf obscénních polopornografických snímků a sál plný ovcí nadšeně tleská. Je to jen důkazem, kterak se instalovaná „česká kulturní elita“ utápí v bahně pokrytectví a bezpáteřosti.

Václav Havel zneužíval ideály, kterými se zaštiťoval. Ač celý život žil s maskou bojovníka s totalitou a s komunismem, již v

období Charty 77 s (bývalými) komunisty ochotně spolupracoval. Po jeho úspěšném 17. listopadu 1989 Havel v čele Občanského fóra zajistil, aby si komunistická elita udržela moc ve státě. Symbolicky jmenoval federálním premiérem bývalého komunistického ministra Mariána Čalfu.

Svou maskou plachého, slušného a sympatického „Vaška“ ohlupuje Havel řadu občanů dodnes. Václav Havel je dokonalý symbol falešné a pokřivené morálky naší společnosti. Zradou vlastních ideálů, které hlásal v roce 1989, se na úpadku morálky a národního cítění Václav Havel podepsal ještě více, než celý komunistický režim. Ten, kdo jej uznává a uctívá jako „morální symbol“, tímto zároveň přijímá tuto pokřivenou a neupřímnou morálku za svou.